

Δευτέρα 20 Σεπτεμβρίου 1871

2048

ΒΡΗΜΙΤΗΣ

ΤΗΣ ΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΑΛΑΘΑΚΗ.

ΕΛΛΗΝΟΓΛΩΣΣΟΝ

Ἐπιπέμπεται ἔντιμον ἐν χάριτι αὐτοῦ.
Ἐκ τῆς Θεσ. *

Διαὶδὸς φαιλῶς 52.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΥΠΟΓΡ. Γ. Β. ΒΡΕΤΟΥ.

1871.

0
ΒΡΗΜΙΤΗΣ
ΤΗΣ ΙΔΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΑΛΑΘΑΚΗ.

Εἶπεν ἄφρον ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ.
Ὁὐκ ἴσται Θεός.

Δαυὶδ ψαλμὸς 52.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΥΠΟΓΡ. Ι. Α. ΒΡΕΤΟΥ.

1871.

SISMANGIJO
MEGARO

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπο-
γραφὴν μου εἶναι κλοπιμαῖον, καὶ ὡς τοιοῦτον ὑπὸ
τοῦ νόμου καταδιώκεται. *Π. Μαζαδαίου*

Η. Δ. Κεϊδωσίγγου

SISMANOGLIO

ΤΗΙ

ΙΕΡΑΙ ΣΚΙΑΙ

ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΤΟΡΩΝ ΜΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

0

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΤΗΣ ΓΑΗΣ. (*)

I

Ἐς τὸ χάος διαπλέων
Τῆς ἀύσσου, ἐρημίτα,
Ἐρχομαι νὰ σ' ἐρωτήσω,
Σεβαστέ, τῆς γῆς ὁδίτα,

Τί φρονεῖς περὶ τοῦ κόσμου,
Ποίας κρίσεις ἐπιφέρεις,
Σὺ, ὅστις μακρὰν βασάνων,
Ἀναπαύσαι καὶ χαίρεις.

(*) Ἴδα ἢ Ἰῶν, ἕρος τῆς Κρήτης, ταῦν Ἠλιόφειτος.

ἔκτ. τῶν ἐπιθ. Α. Π. Ἀρμυρῆδου

Τρέχ' ὁ νοῦς τεθολωμένος
Οὔτε λύρα μὲ ἠδύνει
Οὔτε ἀηδόνας ἄσμα
Οὔτε βόδα, οὔτε κρίνοι.

Τρέχει, ἀλλ' εὐρίσκει τεῖχος
Ἄπροσμάχητον, παλαίει,
Ὡς παλαίει μὲ τὸ κύμα
Ὁ ναυπόρος, ὅταν πλέη.

Τὰς σκιάς τῶν ὄντων μόλις
Πᾶσα ἐπιστήμη βλέπει
Μὲ τὸ τηλεσκόπιόν της
Κ' ἀμυδρῶς τὸ πνεῦμα τέρπει.

Εἰς τὰς ἐπιστήμας, πάτερ,
Τὴν ζωὴν ἀφιερῶσας,
Ἦκουσα καὶ πολλὰς ἄλλας
Τὴν ψυχὴν μου ἀφορῶσας.

Τὰ συστήματα ἀνέγνω
Τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων,
Πλὴν βαβαὶ Βαβυλωνίας,
Τῶν σχολαστικῶν τῶν τόσων!

Ἄδηλον τὸ μέλλον βλέπω
Πρὸς τὰ σκότη του βαδίζω,
Φεῦ! τοὺς πόθους μου ἐμπαίζει
Κ' εἰς αὐτὸ μάτην ἐλπίζω.

Τοὺς ἀνθρώπους βλέπω πάντας
Σχεδὸν ἴσους εἰς τὸ πνεῦμα,
Σάρκας φέροντας ὡς ζῶα,
Χυμοὺς, νεῦρα, ἴνας, αἷμα.

Βλέπω ὁ οὐραγκουτάγκος
Καὶ ὁ πίθηξ ὁμοιάζει
Μὲ τὸν ἄνθρωπον κατὰ τι,
Πῶς δὲ τοῦτον πλησιάζει;

Καὶ Γραφὴν καὶ Ἀποστόλους
Ἐσκευασμένως διεξήλθον
Καὶ τοὺς λόγους τῶν Ἁγίων
Καὶ αὐτοὺς σχεδὸν διήλθον.

Δὲν χωρεῖ δὲ εἰς τὸν νοῦν μου
Πῶς υἱὸς Θεοῦ ἐστάλη
Κ' ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Πλάστην,
Ἄν ὑπάρχη, ἐνετάλη.

ΣΙΜΩΝΟΣ

Ἄπορῶ πῶς ἡ Μαρία
Παρθενίαν νά τηρήσῃ!
Τὸν Μεσσίαν ἀνδρὸς ἀνευ
Πῶς ἐκεῖνη νά γεννήσῃ;

Μάτην ἵνα συμβιδάσω
Ἐπειράθην τὴν θρησκείαν
Μὲ αὐτὰς τὰς ἐπιστήμας
Καὶ τὴν ὑψηλὴν παιδείαν.

Μὲ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
Ἔσαι παλαιῶν γνώμην,
Οἴμοι! τάλας ἐγὼ λέγω,
Εἶθε νά μὴ ἐγεννώμην!

Πρὸς τὸν ὕλισμὸν ἐκκλίνω
Ὅκελλος εἶμαι καὶ Βίων,
Βολυμβρόκιος καὶ τέλος
Ἄνευ πηδαλίου πλοῖον.

Σχεδὸν ἄθεος πλανῶμαι
Ἡ ζωὴ ποθῶ νά παύσῃ,
Ὅπως τοῦ νοῦς ὁ μέγας
Σάλος τότε ἤσυχάσῃ.

Τέρμα τῆς ζωῆς ὁ τάφος,
Τὸ πηλογενὲς μου σῶμα,
Ἄπνουν, ἀμορρον θά μείνῃ,
Ὡς τὸ συγγενὲς τοῦ χῶμα.

Εἰς τὸ γῆράς σου ἐλπίζω
Καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ νοῦς σου,
Καὶ προσφεύγω ἵνα μ' εἴπῃς
Τὰς ἀρχὰς τοῦ δόγματός σου.

Εἰς τοιαύτην πανσκοτίαν
Φῶς ζητῶ νά αναβλέψω,
Εὐτυχῆς ἂν καρπὸν ἔνα
Τῆς σοφῆς σου πείρας δρέψω.

II

Ἐκνον, ἄλλοτε τοῦ κόσμου
Ἦμην καὶ ἐγὼ πολίτης,
Ἄλλ' ἐμίσησα τὸν κόσμον
Κ' εἰς βουνὸν εἶμ' ἐρημίτης.

Ἡ νύξ ἄλλην φεῦ! εἰκόνα
Ὡς ἐμὲ πένθους δὲν ἔχει,
Πρότυπον ὀδύνης εἶμαι,
Μόλις ἡ καρδί' ἀντέχει.

Ψυχικά με θλίβουν ἄλγη
Μ' ἄδακρυ χαρίεν ὄμμα,
Μαθ' ἐκ γενετῆς μου, τέκνον,
Δὲν ἀνέβλεψα ἀκόμα.

Λύπη με καταμαραίνει,
Λίτνα ἔνδον με φλογίζει,
Κ' ἡ πλημμύρα τῶν δεινῶν μου
Τὴν ψυχὴν μου κατακλύζει.

Σύζυγον καὶ τέκνα εἶχα
Καὶ Ἀβραμιαῖον οἶκον,
Κ' εἰς κορμὸν οἰκογενείας
Πλούσιον ποτὲ ἀνῆχον

Ἐνῶδεκα πλὴν φεῦ! ὁ Χάρων
Τέκνα μ' ἐκλείσεν εἰς μνήμα,
Καὶ ἡ τάλαινά των μήτηρ
Τελευταῖον πίπτει θῦμα.

Τὸ πυρίφλεκτόν μου δάκρυ
Ἐρρέυσε κ' εἰσέτι ῥεῖ,
Κ' εἰς πενθίμους ἀναμνήσεις
Ἡ ψυχὴ πονεῖ, καὶ κλαίει.

Στοργαὶ δώδεκα τιτρώσκουν
Φεῦ! γεροντικὴν καρδίαν,
Δώδεκα πληγαὶ ἀνοίγουν
Συνερχόμεναι εἰς μίαν.

Καὶ θρηνῶ, ὡς κελαρίζουν
Ῥύακες ἐρήμων τόπων,
Δι' αὐτὸ μ' εὐρίσκεις πέραν
Κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.

Πατὴρ δύσμοιρος ὑπάρχω,
Ὅταν ἡ ζωὴ μ' ἀφήσῃ,
Ποῖα χεῖρ τοὺς ὀφθαλμούς μου
Τοὺς νεκροὺς, ποῖα θὰ κλείσῃ;

Ἄλλ' εὐχαριστῶ τὸν Πλάστην
Πρὸς ἐκεῖνον κλίνω γόνυ,
Μὲ οὐράνιον ἐλπίδα
Τὰς πληγὰς μου βαλσαμώνει.

Εἶχα, τέχνον μου, σπουδάσει
Καὶ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους
Καὶ τοὺς ὑλιστὰς ἀνέγνω
Τοὺς πτωχοὺς δοκισησόφους.

Ἄνθοδέσμη τῆς παιδείας
Ἄπο ἐπιστήμας πλείστας
Μὲ πολὺν συλλέξας πόθον
Κ' ἐμβριθῆς εἰς τὰς πρωτίστας

Δι' αὐτῶν δὲν ἠδυνήθην
Ἄπορίας ἵνα λύσω
Καὶ μυστηριώδεις γνώσεις
Εἰς τὸ πνεῦμά μου νὰ χύσω.

Εἶδα δὲ ὅτι τὸ πνεῦμα
Εἰς μυστήρια νὰ φθάσῃ
Εἶν' ἀδύνατον εἰς πάντα
Καὶ θεὸν νὰ ἐξετάσῃ.

Δύναται ποτὲ μ' ἐν ἄλμα
Γίγας τίς νὰ ἀπεράσῃ
Ἐκ τῆς ὄχθης τοῦ Βοσπόρου
Κ' εἰς τὴν ἀντικρὺ νὰ φθάσῃ;

Οὕτω νοῦς νὰ περιέλθῃ
Δύναται ἐπὶ τῶν ὄντων;
Νὰ καταμετρήσῃ ποῖος
Τὸν ὑγρὸν ὀγκώδη πόντον;

Ἄν ἀληθειῶν πρωτίστη
Εἶχ' ἀνάγκην μαρτυρίας
Τῶν ἀθρώπων, ταύτην λάβε
Ἐξ αὐτῆς τῆς κοινωνίας.

Καὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἀνδρας
Δύνασαι αὐτὴν νὰ εὕρῃς
Καὶ εἰς τοὺς ἀμαθεστέρους
Κι' ὅπου ἂν τὸ βλέμμα φέρῃς.

Σῶμα ἔλαβες κ' αἰσθήσεις
Ἄγαθὰ περὶξ σου βλέπεις,
Καὶ κατὰ τὴν βούλησίν σου
Τὴν ψυχὴν μὲ ταῦτα τέρπεις.

Ἐδωκας σὺ ταῦτα, τέχνον;
Ἔργα εἶναι τῶν χειρῶν σου;
Σὺ, ὅστις τὰ πάντα ἀρνείσαι
Καὶ τὸν αἰτίον Θεὸν σου;

Εἶναι δυνατὸν ὁ δῶσας
Φῶς, ἐκεῖνος νὰ στερῆται;
Ἄκοῦν, νὰ μὴ ἀκούη;
Κίνησιν, νὰ μὴ κινήται;

Εἰς ποτε ἐρήμου Ἄραψ
Ἵπὸ ξένου ἠρωτήθη
Ἄν Θεὸν πιστεύη οὗτος,
Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη

Βλέψας μόνον ἐπὶ ψάμμου
Δείξας ἐκτετυπωμένα
Ἴχνη ἀναρίθμων ζώων
Διελθόντων μὲ ποιμένα.

Δύναται ἵνα ὑπάρξῃ
Φεῦ! παγκοσμιὸς τις πλάνη;
Διατί λοιπὸν Σὲ μόνον
Ἡ ἀλήθεια λανθάνει;

Πᾶσ' αἱ γλῶσσαι τῶν ἀνθρώπων
Πάντα τῶν βροτῶν τὰ χεῖλη
Πνεῦμα ἀναρχὸν ὕμνοῦσι
Κτίσμα τούτου εἶν' ἡ ὕλη.

Γαλιλαῖος καὶ ὁ Νεύτων
Τέχνα ἦσαν ἐπιστήμης
Ἐρευνήσαντα τὰ ὄντα
Γενικῆς τυχόντα φήμης.

Εἰς τὰς σκέψεις των δὲ πάσας
Τὸν Θεὸν ἐπεκαλοῦντο
Ἄσκεπεῖς οἱ σοφοὶ ἄνδρες,
Κ' εἰς ἐρεύνας ὠδηγοῦντο.

Ἐνὰ τοῦ φωτὸς τοῦ θείου,
Ὅπερ ὁ Θεὸς χαρίζει.
Εἰς τοὺς σεβομένους τοῦτον
Οὐς ἀμείβει καὶ κλεῖζει.

Ἐμφυτος εἰς τὴν ψυχὴν μας
Τοῦ Θεοῦ ἰδέα κεῖται
Τῆς ὑπάρξεώς του φλόγγος
Εἰς πᾶν βῆμά μας ἤχεῖται.

Εἶναι δ' ὁ Θεὸς ἐκεῖνος
Τὰς καρδίας δὲ ἐτάζει,
Ὅταν φρονουρήσῃς, κλέψῃς,
Καὶ ἀδέκαστος δικάζει.

Σφάλλει δὲ ἢ μωρὸς εἶναι,
Ζῶν ὅστις δὲν πιστεύει
Τὸν ὑπέρτατον τῶν ὄντων,
Ὅστις τοῦτον δὲν λατρεύει.

III

Πῖσαι ὑλιστής, ὡς λέγεις,
Ἄλλ' ἢ ὕλη ποῦ εὗρέθη;
Ἐκ τῆς τύχης ἄρα πρώτον
Θέμεθλον αὐτῆς ἐτέθη;

Τὰ δὲ μόρια τῆς ὕλης
Πῶς ἀφ' ἑαυτῶν συνήλθον,
Πῶς ἐμόρφωσαν τὰ εἶδη;
Διὰ μηχανῆς ἐξήλθον;

Τὴν δὲ θέλησιν ποῦ εὔρον
Ἦν καὶ ταῦτα ἐστεροῦντο,
Τὴν ζωὴν καὶ αἰσθησίν των,
Μόνα ἐδημιουργοῦντο;

Καὶ τὰ σώματα τοῦ θόλου
Τ' οὐρανοῦ πῶς κινοῦνται
Ἐσαεὶ μὲ ῥυθμὸν ἓνα,
Πῶς δὲ ταῦτα συγκρατοῦνται;

Τέσσαρες τοῦ ἔτους, ὥραι
Ἄεικίνητοι πῶς σπεύδουν,
Ἐρχονται, ἢ γῆ βλαστάνει,
Κ' ἐναλλάξ περιοδεύουν;

Τὰ στοιχεῖα δὲ τοῦ κόσμου
Πῶς αὐτὰ νὰ μὴ μειῶνται,
Πῶς αὐτὰ νὰ μὴ αὐξάνουν
Καὶ ἰσόβροπα τηρῶνται;

Τόσων δὲ χειμάρρων πλήθη
Εἰς τὸν πόντον πῶς κενοῦνται,
Καὶ τὰ ὕδατα ἐκείνου
Τῶν ὀρίων δὲν ὑψοῦνται;

Καὶ φυτὰ τόσα καὶ ζῶα,
Τόσα γένη, τόσα εἶδη,
Ὅσα τοῦ θνητοῦ τὸ ὄμμα
Εἶναι δύσκολον νὰ ἴδῃ;

Τῶν φυτῶν δὲ τ' ὄξυγόνον
Τὸ εἰς ζῶα ἀναγκαῖον
Καὶ τ' ἀνθρακικὸν ἐκείνων,
Πῶς ν' ἀλλάσσειτ' ἀμοιβαῖον;

Ἐρωτῶ δὲ πῶς τὸ σῶμα
Τὸ ἡμῶν κατεσκευάσθη,
Καὶ διὰ σωλήνων τόσων
Καὶ ὑγρῶν παρεσκευάσθη;

Τὰς ποιότητας δὲ πάσας,
Ἡ ἀρῆ πῶς διακρίνει,
Τὸ τραχὺ, θερμὸν, καὶ λεῖον,
Καὶ περὶ αὐτῶν πῶς κρίνει;

Πῶς δὲ νὰ μεταποιῶνται
Εἰς ἀντίληψιν αἰσθήσεις,
Καὶ ἡμῶν αἱ ἀντιλήψεις
Εἰς ἐννοίας καὶ κινήσεις;

Ἡ δὲ κίνησις εἰς λόγον,
Ὡστ' ἀμέσως νὰ ἀνοίγη
Ὁφθαλμὸς, χεῖρ νὰ σαλεύη,
Κ' εἰς τὴν γλῶσσαν ν' ἀπολήγη;

Τὰ δὲ χεῖλη μας τὰς λέξεις
Πῶς τυποῦσιν ὡς εἰκόνας,
Καὶ τοὺς διαλογισμοὺς μας
Πῶς ἐκφράζουν μὲ κανόνας;

Πῶς ὁ νοῦς συνεχωνεῖται
Μὲ οὐσίαν ἐγκεφάλου,
Κ' ἡ ψυχὴ μας ὑπηρετῆς
Γίνεται ἐνὸς καὶ τ' ἄλλου;

Πῶς δὲ ἡ ζωὴ μας αὕτη
Πῶς αὕτη διατηρεῖται
Μὲ ἀναπνοῆς τὸ φέγγος,
Πῶς δ' ὑπάρχει καὶ κινεῖται;

Πῶς τὰ ἠθικά μας πάθη
Κατατήκουσι τὸ σῶμα,
Καὶ ἡ αὐλὸς ἰδέα
Μᾶς μαραίνει εἰς τὸ στρῶμα;

Λήνημα πανθ' ὅσα βλέπεις
Τῶν θνητῶν ποῖος θὰ λύση;
Τίς μ' ἀκρίβειαν τὸ σύμπαν
Τὸ σοφὸν θὰ ἐξηγήση;

IV

Θεοῦ κτίσμα εἶν' ὁ κόσμος,
Ὅν τὰ σύμπαντα δοξάζουν,
Ἄληθοὺς παιδείας ἄνδρες
Πάνσοφον τὸν ὀνομάζουν.

Ἄφθεγκτον τὸ ὄνομά του
Μέγα ἔργον του ἡ κτίσις,
Πανταχοῦ παρῶν ὑπάρχει
Τὸν ἔμολογεῖ ἡ φύσις.

Προαιώνιος ὑπάρχων
Οὐδ' ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχει,
Πέραν δὲ τοῦ κόσμου τούτου
Μέγα ἄπειρον κατέχει.

Φεῦ! τὸ ἄπειρον θαυμάζω,
Γ' οὐρανοῦ δὲ τοὺς ἀστέρας
Βλέπων λάμποντας τὴν νύκτα
Σκοτεινοὺς εἰς φῶς ἡμέρας.

Ἐρωτῶ, εἰπέ μοι ποῖος
Τοὺς ἐκάρρωσε τεχνίτης;
Τίς τοὺς ἔσπειρεν ἐπάνω;
Τίς τοὺς συγκρατεῖ μαγνήτης;

Ποῖος Φοῖβον καὶ Σελήνην
Καὶ τὴν γῆν εἰς κύκλον στρέφει
Κρεμασμένην ἐφ' ὑδάτων,
Τίς τὸν ἄξονα συστρέφει;

Σταματᾷ ὁ νοῦς μου, τέκνον,
Ὅτι δὲ καὶ ἐξετάζη
Ἄπορεῖ κ' εἰς ὅσα βλέπει,
Θαυμασμόν παντοῦ ἐκφράζει.

Δυστυχῆς ὁ διαβάτης!
Ὅστις ἀγνοῶν τὴν ὥραν
Τοῦ βραχέος του διάπλου
Πρὸς γαληνιαίαν χώραν,

Νοῦν κ' αἰσθήσεις βασανίζει,
Τυραννεῖ τὴν φαντασίαν,
Καὶ τὴν κρίσιν του πιέζει
Τὴν Θεοῦ ζητῶν οὐσίαν.

Ὅρον ἔθετο ὁ Πλάστης
Εἰς πᾶν κτίσμα μὲ σοφίαν,
Καὶ εἰς λέοντας καὶ τίγρεις
Ἐδωκ' ὑπαρξιν σπανίαν.

Ἄπο φάραγγας καὶ ὄρη,
Διαβαίνοντα ἄρνια,
Βρῶσις γίνονται τ' ἀθῶα
Ὡς εἰς ἀετοὺς στρουθία.

Ἀσθενὴς ὡς τὸ στρουθίον
Εἰς τὰς γνώσεις ὁ τυγχάνων,
Θῦμα λύκων πίπτει οὗτος,
Δίκην βρέφους τῶν σπαργάνων.

Ἀκριβεῖς δ' ὁ ἔχων γνώσεις
Τὴν ἀλήθειαν μαντεύει,
Καὶ διὰ φωτὸς τοῦ θεοῦ
Πανταχοῦ αὐτὸς ὁδεύει.

Μᾶς ἐνέθηκεν ὁ Πλάστης
Εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὅπου
Σοφωτάτη κατοικία
Προεκτίσθη τοῦ ἀνθρώπου.

Παντοῦ τάξιν καὶ ἁρμονίαν
Θαυμαστὴν τὸ ὄμμα βλέπει,
Καὶ τῆς γῆς ἡ ὠραιότης
Τὴν ψυχὴν μας, τέκνον, τέρπει.

Αὕτη τὴν τροφὴν παράγει,
Καὶ μὲ ὕδωρ μᾶς ποτίζει,
Μᾶς ζωογονεῖ ὁ Φοῖβος,
Κι' ὁ ἀήρ τῆς μᾶς δροσίζει.

Τοῦ Δημιουργοῦ τὴν τόσῃν
Ἀγαθότητα ὀρώμεν,
Καὶ ἐν τέρμα παροδίας
Ἐκ τοῦ κόσμου προσδοκῶμεν.

Σχεδὸν ἀγνωστα τὰ πάντα
Εἰς ἡμᾶς, ἂν ἐγνωσμένα
Ἦσαν, παρελθὸν καὶ μέλλον
Καὶ παρὸν ἐξηγημένα,

Τότε φεῦ! ὁ μετ' ὀλίγον
Ἄπο πλούσιος ἐπαίτης,
Ἄπο ὑγιῆς κλινήρης
Ἄπο Βασιλεὺς ἰκέτης,

Θῦμα τῆς αὐτοχειρίας
Πᾶς τις ἤθελε νὰ πίπτῃ,
Τὸ δὲ ἀχρηστὸν τοῦ πτώμα
Πρὸς βορὰν κυνῶν νὰ βίπτῃ.

Ὅρθολογιστὰὶ ὀλίγοι,
Ὡς οἱ λέοντες εἰς πλήθη,
Σπάνιοι, μεταξύ ζώων,
Κοῦφοι, ἄστατοι τὰ ἔθνη.

Πάντα ἄοπλον τὴν πίστιν
Καὶ κενὸν ἀπὸ παιδείαν
Σαγηνεύουσιν οἱ φαῦλοι
Καὶ τὸν σύρουσιν ὡς λείαν.

Κ' ἐγκαυχῶνται ὅτι εὖρον
Ὅπαδὸν ὁμοφρονοῦντα,
Μὲ τὰς κούφας τῶν ιδέας
Τὸ παράπαν συμφωνοῦντα.

Κᾶποτ' εἰς αὐτῶν τὸ πνεῦμα,
Ὅπερ χημαιρῶν πληροῦται,
Ὁ ἀπλοῦς προσήλυτός των
Μὲ αὐτοὺς ἀποζωοῦται.

Οὕτω σοφιστῶν ἀρχαῖοι
Ἐξων μὲ ἀμφιβολίαν,
Λέγοντες ὅτι ὑπάρχουν
Μόνον κατὰ φαντασίαν.

Θαυμαστὴ ἡ λογικὴ των,
Ἄν ἐκεῖνοι μὴ ὑπῆρχον,
Πῶς θὰ ἔλεγον τὰ πάντα
Ὡς κ' αὐτοὶ ζωὴν δὲν εἶχον.

Εἰς ἀπόστασιν τοῦ λόγου
Τοῦ ὀρθοῦ σοφιστῆς κεῖται,
Ὅσον ἡ μαρφή πιθήκου
Εἰς ἀνθρώπου θν μιμεῖται.

Πίθηκος, οὐραγκουτάγγος,
Ὅμοιάζουν τὴν λυσσῶσαν,
Ἀφρικῆς, κακὴν Γορίλλαν,
Ζῶα ἄλλα τὴν γλῶσσαν.

Ἀνεπίδεκτα δὲ ὄλωσ
Ἀναπτύξεως ἐμμένουν,
Ἄφ' ἧς Φοίβου αἱ ἀκτῖνες
Αἰ χρυσαῖ τὴν γῆν θερμαίνουιν.

Ποῦ ἡ καλλονὴ ἡ θεία,
Ποῦ αἱ γνώσεις, ποῦ τὸ πνεῦμα
Τοῦ ἀνθρώπου ὅστις αἶρει
Πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα :

Ποῦ ἡ χάρις τῆς μορφῆς του,
Ποῦ δὲ τὸ κομψόν του σῶμα,
Ποῦ ὁ Νοῦς, καὶ ποῦ ὁ Λόγος,
Ποῦ τὸ ἱλαρόν του ὄμμα :

Ὅστις διαπλέει πόντον
Λαγανῆ, κόσμους εὐρίσκει,
Μηχανάς, καὶ Τηλεγράφους
Μὲ σοφίαν ἐφευρίσκει :

Σίδηρον δὲ καὶ μαγνήτην
Εἰς τὸν οἶκόν του ὑψώνει,
Κεραυνὸν, φωνάζει φύγε,
Καὶ αὐτὸν οὐδετερόνει.

Τὰς ιδέας του δὲ πάσας
Διὰ τῆς τυπογραφίας,
Πανταχόσε διαδίδει
Πρὸς διάδοσιν παιδείας.

Ὅστις δι' ἀεροστάτου
Ἄνυψοῦτ' εἰς τὸν αἰθέρα,
Καὶ περιηγεῖται οὗτος
Ὡς πτηνὸν εἰς τὸν αἶρα.

Ὅστις τέλος κλίνει γόνυ
Πρὸς τὸν Πλάστην ὃν λατρεύει,
Καὶ ψυχῆς ἀθανασίαν
Μετὰ θάνατον πιστεύει.

Τοὺς λαοὺς ἠπάτων οὔτοι
Κ' ἔζων μὲ τὰς ἀδικίας,
Φθείροντες τὰ χρηστὰ ἦθη,
Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας.

V

φωτισμοῦ

Ἄνω εἰς ἐποχὴν φαύλην
Ἐγεννήθησαν σωτῆρες,
Πλάτων, καὶ Σωκράτης θεῖος,
Τῆς Ἑλλάδος οἱ σωτῆρες,

Θραύσαντες τοὺς ἀνδριάντας
Καὶ τὰ πλήθη τῶν εἰδώλων,
Ψευδοθησκευῶν τὰ βράκη
Σχίσαντες σοφιστῶν ὄλων.

Κ' ἔκτοτε μονοθεΐα
Ἦρξατο νὰ σελαγιῆ,
Καὶ τὸν κόσμον ὁ Σωκράτης
Μὲ τὴν δᾶδα νὰ φωτίζῃ.

Ἦτον ἐφηβος ὑπόταν
Τῆς ζωῆς ἀθανασίαν
Ἀνεκέρυττεν ἀρόθως
Μὲ ἥρωϊκὴν καρδίαν.

Ἐν δαυμόνιον ἐξ ὕψους
Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ φωτίζει,
Καὶ πρὸς σοφιστὰς ἐκεῖνος
Καὶ ἀκροατὰς σαλπίζει,

Μὲ τὸ σταθερὸν τοῦ ἦθος
Καὶ τὸ ἰλαρὸν τοῦ βλέμμα,
Μὲ θεολαλοῦσαν γλῶσσαν
Ἐξεφράζετο ἡρέμα

ψυχή

Λέγων, πρὸς τοὺς πάντας ὅτι
Ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι σβύνον
Φῶς λαμπάδος καιομένης
Οὔτε ἄνθος εἶναι φθίνον·

Μὴ τὰ ξόανα, οἱ λίθη,
Ἐπλάσαν τὸν κόσμον τοῦτον
Τὸν ἀπέραντον, ἐν βλέπει
Ὁ βροτὸς πηγὴν τσοῦτων

Ἀγαθῶν, δῶρων Ὑψίστου,
Ἡ μονὰς του εἶναι μία,
Ὅμμα μας ἡ πίστις εἶναι,
Κ' ἡ ψυχὴ πνοή του θεία.

Ἡ ψυχὴ εἰς τὴν γῆν ταύτην
Μετρομένης στιγμὰς χαίρει,
Παίγνιον εἶναι τοῦ χρόνου,
Διαρκῆ τὴν λύπην φέρει.

Εἶναι ἀχθοφόρος αὐτὴ
Πόνων, θλίψεων, βατάνων,
Ὅταν δ' ἐλευθεριάξῃ
Τυραννεῖτ' ὑπὸ τυράννων.

Ἄμα δὲ θανάτου πτέρνα
Τὸ θνητὸν σῶμα πατήσῃ,
Τὴν ψυχὴν τοῦ ἐλευθέραν
Καὶ ἀθάνατον θ' ἀφήσῃ.

Τὰς ἀβύσσους δὲ ἐκείνου
Δάκτυλος Θεοῦ σφραγίζει,
Τίς βροτὸς τῶν ἀπορρήτων
Μυστηρίων τοῦ ἐγγίζει;

Ὁ θεόπνευστος ἐκεῖνος
Ἦτον σκεῦος ἀληθείας,
Σκεῦος ἀρετῆς ἐκπέμπον
Θεῖον νᾶμα Πανσοφίας.

Ἄγνωστον θεὸν ὁ πρῶτος
Ὁμολόγει παρρησία,
Δι' αὐτὸ δὲ προσεφέρθη
Ὡς μαρτυρικὴ θυσία.

Ἄφινε πολλάκις οὗτος
Σοφιστὰς νὰ τὸν νικῶσιν,
Ἴνα εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ
Δείξῃ ὅτι ναυαγῶσιν

Ὅσοι ἄνευ ἀληθείας
Κρίσεως καὶ ὀρθοῦ λόγου,
Λογικῶς δὲν συζητῶσι,
Γίνοντ' ἔρμαιον τοῦ ψόγου.

Τὸν ἐπότισαν δὲ τέλος
Δηλητηριῶδες πόμα,
Κ' εἰς τὸν Μέλιτον ἀφίνει
Τὸ πηλογενὲς τοῦ σῶμα.

Εἰς τὸν Πλάτωνα τὸ πνεῦμα
Νὰ καλλιεργῇ ἀφίνει,
Καὶ εἰς τὰς ψυχὰς ἀπάντων
Μύρον ἀρετῆς νὰ χύνη.

Σταθερὰν εἶπεν ὁ μάρτυς
Καὶ αἰείρωτον ἡμέραν,
Ἡ ψυχὴ ὅτι εὕρισκει
Φεύγουσα τοῦ κόσμου πέραν.

Καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖνος
Ἵπὲρ τῆς δικαιοσύνης,
Καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς θείας
Ἐπὶ ἀκανθίνῃς κλίνης.

VI

Μετὰ τέσσαρας αἰῶνας
Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
Ἐποχὴ ἐράνη νέα
Τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης.

Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ ἄστρον
Ἀνατέλλει πυρσοφόρον,
Τὸ ἀκολουθοῦν αἱ μάγοι,
Ἦτο δὲ τὸ ζωηφόρον

Καὶ προάγγελον σημεῖον
Τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας,
Ἐκτοτ' ἐξηγοῦντο πάντα
Τὰ βῆτὰ Γραφῆς τῆς Θείας.

Ὁ Θεὸς ὄστις τὸν κόσμον
Κυβερνᾷ καὶ ἐπιβλέπει,
Τὸν λαὸν του κορεσθέντα
ὑπὸ τῶν κακῶν προτρέπει

Δι' ἀποκαλύψεώς του
Νὰ τραπῆ ὁδὸν εὐθείαν,
Τὴν αἰσχροτήτα ν' ἀφήσῃ
Ν' ἀπωθήσῃ τὴν κακίαν.

Ὁ θεάνθρωπος ὅπότεν
Εἰς τὸν κόσμον ἐπεφάνη,
Ἦτο διακεχυμένη
Πανταχοῦ σκοτίας πλάνη·

Καὶ συστήματα ἐκ νίου
Πλείστων ὄσων φιλοσόφων,
Συνεκρούοντο εἰς πάλιν
Ὡς τῶν πάλαι μωροσόφων.

Ὅτε φεῦ! ἡ ἀνθρωπότης
Τὴν λαμπάδα εἶχε σβύσει,
Ἦν ἀνήψεν ὁ Σωκράτης
Εἰς τὸ φῶς νὰ ὀδηγήσῃ.

Προανήγγειλαν Προφῆται
Εὐσεβεῖς τὴν ἐλευσίαν του,
Ἰωσήφ παρασκευάζει
Τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν του.

Διατί δὲ ὁ Ἡρώδης
Νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον,
Τὸ ἀρτίτοκον νὰ φέρῃ,
Εἰς τὸ μέγα του σφαγεῖον;

Τότε τοῦ Ἱερεμίου
Ἐπληρώθ' ἡ Προφητεία,
Ῥαχὴλ ἐκλαυσε τὰ τέκνα
Εἰς Ἡρώδου τὰ σφαγεῖα.

Ὡς δ' ἐξέπνευσεν Ἡρώδης
Ἐρῆβος υἱὸς εἰς θρόνον
Διεδέχθη τὸν πατέρα
Τὸν ὤμῶν καὶ βρεφοκτόνον.

Ἐξ Αἰγύπτου δ' ἐπιστρέφει
Ἰωσήφ εἰς Ἰουδαίαν
Μὲ τὸ ἄκακον παιδίον
Μείνας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Ναζωραῖος δὲ ἐκλήθη,
Ἄληθεῖς αἱ Προφητεῖαι,
Τῶν ἀνδρῶν τῶν θεοπνεύστων,
Ἄπεδείχθησαν καὶ θεῖαι.

Διατί δὲ ἅμα οὗτος
Ὁ Σωτὴρ ἠλικιώθη
Εἰς τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην
Διατί ἀφωσιώθη;

Πῶς δὲ Ἀποστόλους εὔρεν
Ἄμαθεῖς ἀπλοῦς πολίτας
Καὶ παρέλαβε τοιούτους
Πενεστάτους συνοδίτας;

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ὄλων
Ποιητὴς νὰ ἀποστείλῃ,
Τὸν μονογενῆ υἱόν του
Θεῖον φῶς νὰ ἀνατείλῃ,

Καὶ νὰ διαλύσῃ σκότη
Τὴν ἀλήθειαν νὰ φέρῃ,
Καὶ τὸν λόγον νὰ κηρύξῃ
Εἰς τῆς γῆς τὰ πλεῖστα μέρη,

Καὶ νὰ ὑποφέρῃ τόσα
ὑπὸ τῶν φιλοπαράχων
Ἄγνωμόνων Ἰουδαίων,
Ὡν εἰς δικαστῆς καὶ Ἄρχων,

Ὁ Πιλάτος, οὐδεμίαν,
Εὔρε κατά τοῦ Ποιμένου
Ἄφορμην, ἕστις νά σώσῃ
Ἐσπευδεν ἡμῶν τὸ γένος.

Μόνον ἐγκλημά του ἦτο
Πᾶσα ἀγαθοποιία,
Θεραπεύοντος τὰς νόσους
Μὲ τὰ θαύματα τὰ θεῖα.

Οἱ ἰώμενοι δὲ πάντες
Κατεφίλουν τοῦ Δεσπότη
Τὸν ἱμάντα κ' εὐγνωμόνουν,
Τοῦ Σωτῆρος ζωοδότη.

Ἐπὶ τέλους τὸν Μεσσίαν
Συλλαβόντες ἐπὶ ξύλων
Ἄνεσταύρωσαν κακοῦργοι,
Τὸν ἐκάρφωσαν δι' ἤλων.

Ἐξαπίνης δὲ ἡ φύσις,
Καὶ ὁ Φοῖβος ἐσκοπίσθη,
Καὶ τὸ Πᾶν συνεταράχθη
Καὶ ἡ γῆ αὐτὴ ἐσεισθη.

Στρατιώτηςτις μὲ λόγχην
Τὴν πλευρὰν του διατρήσας,
Ἄλλος ὄξος διὰ σπόγγου
Καὶ χολὴν αὐτὸν ποτίσας.

Ῥεῖ μετ' ὀλίγον αἷμα,
Ἐδῶρ ἢ πληγὴ του χύνει,
Καὶ μ' ἀθῶν θεῖον αἷμα
Πᾶσαν ἀμαρτίαν πλύνει.

Ἐν τῷ μέσῳ ληστῶν δύο
Ἐσταυρώθη ὁ Μεσσίας
Ἴνα πληρωθῇ καὶ πάλιν
Ὁ χρησμός τῆς Προφητείας.

Ζωοδότα, μνήσθητί μου
Εἷς ἐκ τῶν ληστῶν ἐφώνει,
Καὶ ἡ πίστις του τὸν σώζει
Κ' ἡ μετάνοιά του μόνη.

Μετὰ τρεῖς δ' ἡμέρας λύει
Μυστικούς δεσμούς θανάτου
Κ' ἡ Μαγδαληνὴ εὐρίσκει
Κείμενα τὰ σάβανά του.

Ἄναστάντα ἐπανεῖδον
Τοῦτον οἱ Ἀπόστολοί του
Πάλιν εἰς τὰς ἀκράς των
Μέλος χύνει ἡ αὐδή του.

Εἰς δὲ ἐκ τῶν Ἀποστόλων
Ὁ Θωμᾶς, Ἰώ ! φωνάζει,
Τὴν ψυχὴν μου δυπιστία,
Δισταγμὸς ἐπισκιάζει.

Μὲ στεντόρειον δὲ τόνον
Ἄνακράζει ἂν μὴ βάλω
Ἐπὶ τὴν πλευρὰν τὴν χειρα
Καὶ τοὺς ἤλους, ἀμφιβάλλω.

Ἐντρομος δὲ οὗτος θέτει
Ἐπὶ τῶν πληγῶν τὴν χειρα
Πείθεται καὶ πρηγῆς πέσας
Προσεκίνει τὸν Σωτῆρα.

Πρὶν ἀναληφθῆ δ' ἐκεῖνος
Εἶπε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους
Νὰ ἀπέλθωσι θαφροῦντες
Εἰς τῆς γῆς τοὺς δύο πόλους

Νὰ κηρύξωσι τὸν λόγον
Νὰ βαπτίσωσι τοὺς πάντας
Καὶ τὰ εἰδῶλα νὰ θραύσουν,
Ξόανα καὶ ἀνδριάντας.

Πέτρος δὲ καὶ Παῦλος τότε
Καὶ λοιποὶ εὐθὺς ἐξῆλθον
Τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἀσίαν
Καὶ Εὐρώπην περιῆλθον,

Ὅπου δὲ ἡ βαρβαρότης,
Ὅπου δεισιδαιμονία
Κατεσκότιζε τὰ ἔθνη,
Ἡ τοιαύτη κοινωνία

Δὲν ἐδέχετο ἐκείνους,
Πλὴν τοὺς ἐσεβάσθη τέλος,
Καὶ παντοῦ λατρείας θείας
Ἐτονάζετο τὸ μέλος.

Καὶ ἐγένοντο ἐκεῖνοι
Διὰ χάριτος τῆς θείας
Οἱ θεόπεμπτοι πρὸς πάντας
Λυτρωταὶ τῆς ἀμαρτίας.

VII

Θεῖον κῦρος ἢ θρησκεία
Τοῦ Χριστοῦ περιεβλήθη
Ὁ χρυσοῦς χιτῶν τῆς βέλη
Σοφιστῶν δὲν ἐπτοήθη,

Καὶ θὰ λάμπη εἰς αἰῶνας
Φῶς ἀνέσπερον θὰ χύνη
Καὶ τὰς θείας πτέρυγας τῆς
Πανταχόσε θὰ ἐκτείνη,

Μέχρις οὐ λαοὶ βαρβάρους
Ἐξείς, δεισιδαιμονίας,
Ἀποβάλουν καὶ χρισθῶσι
Μὲ τὸ μύρον τῆς θρησκείας.

Σύμβολον τὰ ἔθνη πάντα
Τὸν σταυρὸν τοῦ εἰς τὸ στέμμα
Τὰ πολιτισθέντα φέρουν
Ῥαντισμένον θεῖον αἷμα·

Ποίμνην μίαν καὶ ποιμένα
Ἡ ὑφήλιος θὰ ἔξη
Ὁ υἱὸς Θεοῦ τὸ φῶς τοῦ
Πρὸς τοὺς πάντας θὰ παρέξη.

Σὺμπαντας λαοὺς, ὦ τέκνον,
Οἱ αἰῶνες θὰ ἐνώσουν
Πάντας οἱ ἱεροφάνται
Θὰ βαπτίσουν θὰ μυρώσουν.

Ὅτε ὁ Χριστὸς κατήλθεν
Ἐπὶ γῆς δώδεκα μόνον
Ἀποστόλους εἶχεν οὗτος
Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον χρόνον,

Ἐξηπλώθη κ' ἐξαπλοῦται
Πίστις ἄμωμος καὶ θεία
Διαλύουσα τὰ σκότη
Σοφιστῶν ἢ οὐρανία,

Κ' ἔκτοτε πολλαὶ αἱρέσεις
Ἀνεφάνησαν ἀλλ' ὅμως,
Ἐσπειρον αὐταὶ ἀκάνθας
Καὶ ἐθέριζεν ὁ μῶμος.

Κενόν μέγα δ' ἐν τῷ κόσμῳ
Ὁ υἱὸς Θεοῦ πληρῶνει
Τὸν πλανώμενον λαόν του
Μὲ τὸν Πλάστην του ἐνώνει.

Ποῖος δὲ ἐκτὸς ἐκείνου
Ἐπὶ γῆς ποῖος ἐφάνη
Μὲ τὰς ῥήτρας του τὰς θείας
Λαὸν τόσον νὰ ποιμάνη :

Ποιμανεῖ δ' ἐνόσω σύμπαν,
Γῆ ἐνόσω θὰ ὑπάρχη,
Ὅσον φέγγουν αἱ ἡμέραι
Ἡ θρησκεία του θὰ ἀρχῆ.

Σοφισταὶ θρασεῖς καὶ κοῦφοι,
Ἄσεβεῖς, πεπλανημένοι,
Φλύαροι καὶ ἀλαζόνες,
Φαύλως ἀνατεθραμμένοι,

Τὰ θαυμάσια χλευάζουν
Τὴν ἐνσάρκωσιν ἀρνοῦνται
Καὶ μ' ἐπιπολαίους γνώσεις
Κενοὶ στάχυες ὀρθοῦνται.

Καὶ ἡ κίβδηλὸς των τέχνη
Παντοῦ ἔπου ἀθωότης
Προχωρεῖ νὰ σκανδαλίση
Τρέχει ἔπου ιερότης,

Ὅπου εὐσεβείας δένδρον
Μὲ καρποὺς ἀγλαοὺς θάλλει,
Ὅπου ὁ πιστὸς τὸν ὕμνον
Πρὸς τὸν Ποιητὴν του ψάλλει.

Δυστυχεῖς φεῦ! οἱ τοιοῦτοι,
Ἡ ἀσέβειά των μόνη
Τὴν συνείδησιν μολύνει
Καὶ τὸ πνεῦμά των ναρκώνει.

Ῥεῖ ἀπ' αὐτῶν τὰ χεῖλη
Πικρὸς λόγος ἀσεβείας
Θέατρα καλοῦσιν οὗτοι
Τοῦ Χριστοῦ τὰς Ἐκκλησίας.

Κἀποτ' εἰς τὰς πανηγύρεις
Ἄγονται ὑπὸ τῶν φίλων,
Εἰσερχόμενοι δὲ φέρουν
Ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πῖλον.

Ἄλλ' ἐλεύσεται στιγμή τις
Καθ' ἣν οὔτοι θά πενθῶσιν,
Ἵπὸ νόσου ἢ ἀνάγκης
Ὅταν πολιορκηθῶσιν.

Ἄν δ' εἰς κλύδωνα θαλάσσης
Κίνδυνος αὐτοὺς εὕρισκῃ,
Τοῦ Παντός τὸν Κυβερνήτην
Τότε τοὺς ἀναμιμνήσκει.

Τότε δὴ τὸ βλέμμα ἄνω
Λίρουσι καὶ ὡς λυτῆρα
Τῶν δεινῶν ἐπικαλοῦνται
Τὸν οὐράνιον Σωτῆρα.

VIII

⚠ ψευδὴς ἡ ἱστορία
Ἡ λαμπὰς ἀπόντων χρόνων
Ἡ λαμπὰς ἧτις ἀνάπτει
Ἄπ' αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐπρεπεν οἱ ἀπιστοῦντες
Πάλαι ἵνα εὐρεθῶσιν
Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
Τὸν Σωτῆρα νὰ ἰδῶσιν;

Ἢ πρὸς χάριν τῶν ἀπίστων
Ἦρπει πάλιν νὰ κατέλθῃ
Θαυματοποιοῦντα τοῦτον
Νὰ ἰδῶσι, καὶ ν' ἀνέλθῃ;

Ἢ εἰς τὰς διαταγὰς των
Θέλουσιν αὐτὸν τὸν Κτίστην
Ἵνα τότε ἀσπασθῶσι
Τὴν ἀμώμητόν του πίστιν;

Σχίσωμεν λοιπὸν, ὦ τέκνον,
Καὶ ἡμεῖς τὴν ἱστορίαν,
Ψευδῆ γράφει γεγονότα
Κενὴν ἔχοντα ἀξίαν.

Ἀπατάσαι φεῦ! ὦ τέκνον,
Σὲ οἰκτείρω ἐκ καρδίας,
Ἵν' εἰς ταῦτα ἀμφιβάλλῃς,
Ἵν' εἰς τὰς βουλάς τὰς θείας

Τὸν αὐχένα σου δὲν κύψης
Τὴν τριάδα νὰ λατρεύσης,
Θὰ κατολισθήσης ἔλως
Καὶ εἰς βόθυνον θὰ πέσης.

Ἐρωτῶ, τὸν κόσμον ὅταν
Ὁ Θεὸς ἐδημιούργει,
Ἄνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν
Ὅταν τοῦτον ἐπλαστούργει.

Τίς βροτὸς ὑπῆρχε τότε
Νὰ τὸν ἴδη πλαστουροῦντα;
Τίς αὐτὸν νὰ σχεδιάζει,
Τίς δὲ συναρμολογοῦντα;

Ἄπο τῆς Δημιουργίας
Ὅμοιον τὸ πνεῦμα ἦτο,
Ἄνεπτύσσετο δὲ τοῦτο
Ὅλον ἐκαλλιιεργεῖτο.

Καὶ παρῆγε πλείστους ἄνδρας
Εὐσεβεῖς καὶ φιλοσόφους
Καὶ ἔρευνητὰς τῶν ὄντων
Οἱ αἰῶνες εἶδον τόσους.

Μάτην πλήν ἢ ἐπιστήμη
Ἔσπευσεν ἵνα ζητήση
Τὸ μυστήριον τὸ μέγα
Τοῦ παντὸς νὰ ἐξηγήση.

Ἄφοῦ τ' ὄνομα τοῦ Πλάστου
Καὶ τὴν πλάσιν ἀγνοοῦμεν
Τὸ μυστήριον Τριάδος
Μάτην, τέκνον μου, ζητοῦμεν.

Πλεῖστα ἔκρυψεν ἐκεῖνος
Βουλευθεῖς τὸ Πᾶν νὰ πλάσῃ
Εἰς τὸν νοῦν ἀύλου ὄντος
Τίς θνητὸς θὰ πλησιάσῃ;

Διὰ τοῦ Σεφράχ σοὶ λέγει
Χρείαν τῶν κρυπτῶν δὲν ἔχεις,
Ἄ προσέταξεν ἐκεῖνος
Εἰς ἐκεῖνα νὰ προσέχῃς.

Κλῆνε κλῆνε τὸν αὐχένα,
Καὶ τοὶ ἀγνοῶν εὐσέβει,
Ἄρετὴν, κακίαν οὔτος
Μόνος τιμωρεῖ, βραβεύει.

Τέκνον, τέκνον, ἄν ποθῶμεν
Ἐντὶ ἀρετῆς κακίαν,
Ἐντὶ τοῦ φωτός τὸ σκότος
Κ' εὐσεβείας ἀπιστίαν.

Ἐπο τοῦδε μ' Ἐρινύας
Ἄδου θά συγκατοικῶμεν
Ἵσσι Τάνταλοι ἐν λίμνῃ
Λιωνίως θά διψῶμεν.

Μαῦρον κύμα συνειδότος
Βδελυράς καρδίας κρούει
Καὶ εἰς τῆς Στυγὸς τὸ ὕδωρ
Τὸ πυρίφλεκτον τὰς λούει.

IX

Ἐἰς τὸ νᾶμα τῆς παιδείας
Ἵστις ὄντως ἐβαπτίσθη,
Ἐἰς Γραφὴν ὅστις ἐλούσθη
Τὴν θεόπνευστον ἐπέισθη,

Νὰ τηρῇ πᾶν χρέος ὅπερ
Ἡ συνείδησις ἐντέλλει,
Ἵς ὁ ὀφθαλμὸς ὁ βλέπων
Εἰς τὸ φῶς ποῦ ἀνατέλλει.

Ἵ ποιῶν ἀγαθὰς πράξεις
Πλησιάζει πρὸς τὸν Πλάστην
Καὶ ὁ ὕμνον ἀναπέμπων,
Προσευχὴν δὲ καθ' ἑκάστην,

Ἵστις πανταχοῦ εἰρήνην
Καὶ ἀγάπην μεταδίδει,
Ἐχων δὲ δύο χιτῶνας
Πρὸς γυμνὸν τὸν ἕνα δίδει.

Ἵστις ἀσθενεῖς λυπεῖται
Τὰς δόνας των πραύνει,
Βάλσαμον παρηγορίας
Μετὰ προθυμίας χύνει.

Ἐλλὰ νῦν ἡ κοινωνία,
Τέκνον, εἰς παραλυσίαν
Τρέχει ἀποτυφλουμένη
Σύμμαχος μὲ τὴν κακίαν.

Εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου
Αὕτη παραδεδομένη
Ἐκ τῶν ἐναρέτων πράξεις
Εἶναι φεῦ! γυμνή καὶ ξένη.

Ὅσημέραι ταύτην βλέπω
Πρὸς τὸν σκόπελον νὰ βαίῃ
Πολυτέλεια, φαυλότης
Τὰ χρηστὰ ἤθη μαιίνει.

Ὁ Θεὸς, τέκνον μου, εἶθε,
Εἶθε ἴλεως νὰ γίνῃ
Εὐχομαι ὁδὸν ν' ἀλλάξῃ,
Εἰν' ἀκροσφαλῆς ἐκείνη.

Βλέπομεν πολλάκις ὅπου
Τοῦ Θεοῦ ὀργὴ εἰσβάλλει,
Πῦρ καὶ σίδηρος τὰς πόλεις,
Καὶ τὰ ἔθνη καταβάλλει.

Καὶ εἰς ἀσεβεῖς δικαίαν
Ἀπροόπτως ὀργὴν βίπτει,
Καὶ μὲ συμφορὰς παντοίας
Κατακίφαλα τοὺς τύπτει.

Μεταξὺ αὐτῆς ὀλίγοι
Ἄρετῆς ἱμάδα φέρουν,
Ἀγαθοποιῶντες δ' οὗτοι
Καὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρουν.

Ὅταν δὲ σημάνῃ ἡ ὥρα
Τοῦ θανάτου μὲ γαλήνην,
Τὴν ψυχὴν των εἰς τὸν Πλάστην
Παραδίδουσι καὶ μνήμην,

Αἰωνίαν καταλείπουν,
Ἡ δὲ δόξα των πλανᾶται,
Πέραν τοῦ ψυχροῦ των τάφου
Ἐνθα ἡ σποδὸς κοιμᾶται.

Δίχην ἀστραπῆς παρήλθεν
Ἡ νεότης μου κ' εἰς γῆρας,
Τὸ βαθύτατόν μου κρούω
Τ' οὐρανοῦ τὰς χρυσᾶς θύρας,

Καὶ πασῶν τῶν πράξεών μου
Λόγον ποῖον φεῦ! θὰ δώσω
Πρὸς τὸν δίκαιόν μου Πλάστην,
Πῶς αὐτὸν ἐξιλεώσω:

Ὅταν δὲ θανάτου γνόφος
Τῆς ζωῆς τὸ φῶς θὰ κρύψη,
Τὸ δὲ σῶμα τοῦτο, τέκνον,
Ψυχρὸς τάφος θὰ καλύψη,

Ἡ ψυχὴ θὰ φύγη ἄνω,
Δὲν θὰ μείνη εἰς τὸ χῶμα,
Ἄυλον τροφὴν ὁ σκώληξ
Δὲν ἐγεύσατο ἀκόμα.

Ὁλβιος πᾶς ὁ στηρίζων
Τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Κτίστην,
Μάκαρ δὲ ὁ θωρακίζων
Ἐαυτὸν μ' αὐτοῦ τὴν πίστιν.

Βλασφημεῖ δ' ὅστις τὰ ἔργα
Ἄτελῆ τοῦ Πλάστου βλέπει,
Εἰς τοῦ ὕλισμοῦ τὴν πλάνην
Σύρεται ὡς ὄφις ἔρπει.

Βλέπω πρὸς αὐτὴν βαδίζεις
Καὶ σὲ ἄγει καὶ σὲ φέρει,
Τέκνον, ὁ Σατάν καγχάζει
Καὶ ἀγάλλεται καὶ χαίρει·

Πονηρὰν σ' ἔτυχε λείαν,
Σὲ οἰκτείρω ἐκ καρδίας,
Ἄπωλέσθης, ἂν τὸν δρόμον
Δὲν τραπῆς τῆς Σωτηρίας.

Ἄπὸ τὰς γραφὰς καὶ ρήτρας
Ἀγεώργητος ἐξῆλθες,
Λυπηρόν! ἐπιτροχάδην
Φαίνεται αὐτὰς διῆλθες.

Ὁ διάνοιαν καθαίρων
Καὶ ἀγνίζων τὴν ψυχὴν του,
Ὁ τὰ πάθη του ναρκόνων
Καὶ ἀπλοῦς εἰς τὴν ζωὴν του,

Ψυχικὴν γαλήνην ἔχει,
Πρὸς αὐτὸν δὲ σελαγίζει
Θεῖα χάρις, κ' εἰς τὸν θρόνον
Τοῦ Ἰψίστου προσεγγίζει.

Ἡ συνήθης δύσπνοιά μου,
Τέκνον, μὲ καταλαμβάνει,
Εἰς ἀσθματικὸν ὁ λόγος
Τὸν παροξυσμὸν αὐξάνει.

X

Σεβαστέ μοι Πάτερ, γόνυ,
Ταπεινὸν ἄφες νὰ κλίνω,
Δάκρυον εὐγνωμοσύνης
Καὶ μεταμελείας γύνω

Πρὸς τὴν πολιάν σου πείραν
Καὶ τὰς γνώσεις σου τὰς θείας,
Καὶ τὰς συμβουλὰς τὰς ὄντως
Σωστικὰς καὶ θαυμασίας.

Μὲ ἀνέσυχες τοῦ χάους
Ἐνθα φεῦ! ἀπεπλανήθην,
Αἱ παντοειδεῖς σου γνώσεις
Μ' ἤγειραν ἀπὸ τὴν λήθην.

Κοῦρος πάταγος τῶν λόγων
Ἐπλημμύριζε τὰ χεῖλη,
Κ' ἑσκανδάλιζα ἐκεῖνον
Ὅστις μετ' ἐμοῦ ὠμίλει.

Εἶχα νοῦν πεπωρωμένον
Καὶ ἀστήρικτον τὸ πνεῦμα,
Δίχην φύλλου ἐσυρόμενη
Εἰς σφοδρὸν ἀέρος βεῦμα.

Νῦν δὲ βλέπω, ἂν ὁ Πλάστης
Δὲν μᾶς ὦπλιζε μ' ἐλπίδα,
Ἄν μὴ εἶχομεν τὴν πίστιν
Ὅπλον κραταῖον κί' ἀσπίδα.

Ἐναντίον πόνων πένθους
Καὶ καταδρομῶν παντοίων,
Θὰ εὐρίσκομεν εἰς πρώτην
Προσβολὴν αὐτῶν μνημεῖον.

Μὲ ὑπομονὴν τὰ πάντα,
Ὡς Ἰωβ θὰ ὑποφέρω,
Κ' εἰς τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων
Ὅμμα εὐσεβὲς θὰ φέρω.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ τὴν πίστιν
Θὰ τηρῶ μετ' εὐλαθείας,
Ἴνα τύχω εἰς τὸν θρόνον
Τοῦ Ὑψίστου σωτηρίας.

Ζοφερὸν τὸν νοῦν ὁ ἔχων
Πᾶς τοῦ κόσμου διαβάτης,
Πίπτει αἰφνης εἰς σαγήνην
Ἄθειας καὶ ἀπάτης.

Ἐρμαιὸν ἐκείνης ἤμην,
Ταπεινῶς ζητῶ συγγνώμην,
Εἰς βαθυχανθὴ πέλαγῃ
Σοφιστῶν ἐκυμαινόμεν.

Μὴ εὐρίσκων δ' ἡτυχίαν
Νύκτα δλην καὶ ἡμέραν,
Ἦλθα, σεβαστέ, νὰ σ' ἴδω
Εἰς τὰς βράχεις ἐδῶ πέραν,

Τοῦ βουνοῦ ὅπερ ἐγείρει
Θαυμασμὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου,
Κ' εὐτυχῆς ἤδη θὰ σπεύδω
Πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν μου.

Σεβασμὸν βαθὺν καὶ μνήμην
Θὰ τηρῶ ἐνόσω ζήσω,
Καὶ τὸ θεῖόν σου τὸ δόγμα
Πρὸς τὰ τέκνα μου θ' ἀφήσω.

Σ' ἀποχαιρετῶ, ὦ πάτερ,
Εἴμ' εὐγνώμων διὰ βίου,
Ψυχικὸν καθαίρεις ρύπον,
Διὰ λόγου οὐρανίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΟΥ.

ΛΗΣΤΟΥ ΜΕΤΑΝΟΙΑ.

Χειμώνησαν τὰ νιάτα μου
Σ' τοῦ τάφου μου τὰ χεῖλη,
Σαρανταλείτουργα ζητῶ
Ὅταν πεθάνω φίλοι.

Δὲν ἄφησα πλεματικό
Νὰ μὴ ἔσομολογήσω
Τὰ φοβερά μου κρίματα
Νὰ μὴν τοῦ μαρτυρήσω,

Ὅπου καὶ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ
Ἐβλέπαν' ἀπὸ πάνω
Τὸ μακελλεῖο τ' ἀνθρώπινο
Τοῦ πρωτοκλέφτη Πάνου.

Τοῦ θεοῦ μου, Θεέ μου, τῆ ψυχῆ
Συγχώρει, σέ λημέρι
Μ' ἐπῆρε καὶ τ' ἀκόναγα
Τὸ κλέφτικο μαχαῖρι.

Σὲ κόλασι ὀλοζώντανη
Ἄγγελοι ἓνα βράδυ
Μ' ὠνεύριασαν κ' ἐδιάβηκα
Στοῦ Χρήστου τὸ κοπάδι.

Ἐγκαρίστησα τὸν οὐρανὸ
Ποῦ τ' ὄνειρό του μόνο
Δὲν μ' ἄφησε νὰ λερωθῶ
Στὸ αἷμα κιᾶλλο χρόνο.

Τὰ γίδια του τοῦ βόσκιζα
Λίγα περάσαν χρόνια
Χειμῶνας μ' εὖρε δυνατὸς
Κι' ἀρρώστια μὲς τὰ χιόνια.

Δεκάξη χρόνια περάσαν
Στὰ ἀγιωτικά γυρνοῦσα
Κάθε βραδὺ πρὶν κοιμηθῶ
Τρεῖς ὥραις προσκυνοῦσα.

Τώρα πεθαίνω, χριστιανοί,
Καὶ τρέμω μὴ τὸ χῶμα
Μαῦρο ξεράση κι' ἄλυστο
Τ' ἀμαρτωλό μου σῶμα.

Πουλήστ' ὅσα μοῦ βρέσκονται
Γιὰ τῆ ψυχῆ μου ὁῶστε
Προφτάξετέ με, χριστιανοί,
Καὶ τῆ ψυχῆ μου σῶστε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΝ.

Βουκόλος λευκογένειος
Τὸ ποιμανιὸν του βόσκων
Εἰς Ἰόην, πρὶν ὁ Ἑσπερος
Φανῆ, τράγον διώκων,
Ἄπο Μονίτριον Λουκᾶ
Ἄγιου διαβαίνων
Φωνὴν ἀκούει γερᾶν
Καὶ στάς ἐκεῖ ἀσθμαίνων,

Τὸ βῆμά του πρὸς τὴν φωνήν
Στρέψας εἶδε παρθένον
Ἐχουσαν ὄψιν νεκρικὴν
Καὶ ὄμμα δακρυσμένον.
Βλέμμα γλυκὺ ἑταστικόν
Σ' ἐκείνην ἀκοντίζει
Κ' ἡ συμπαθὴς καρδιά του
Μ' ἀνωμαλίαν σφύζει.
Τὴν ἐρωτᾷ μὲ ἔκστασιν
Μὲ στόνον δ' ἡ Μαρία
Εἶπε, ἰδοὺ ποῦ μ' ἐκλείσαν
Νὰ ζήσω ἡ ἀθλία,
Μόνον διότ' ἠγάπησα
Κ' ἐγὼ ἀντηγαπήθην
Ἄπο γονεῖς καὶ συγγενεῖς
Γέρον μου ἐμισήθην,
Μόνον διότ' ἐλέγετο
Υἱὸς ἐνὸς ποιμένος
Μ' ἐμίσησαν ἔπως μισοῦν
Τὸ ἀρανὲς του γένος.
Ἐρίγησ' εἰς τὸ ἄκουσμα
Πένθιμον ἱστορίαν
Ὁ Θάνατος ἀκρῶς λυπηθεὶς
Μεμφθεὶς τὴν ἀσπλαγχνίαν.
Κ' ἠρώτησε μὲ στοναχὴν
Τίς εἶν' ὁ ἐρωμένος
Ὁ ταπεινὸς καὶ ὁ ἀπλοῦς
Τὰ ἔθθη καὶ τὸ γένος;

Δακρυῤῥοῦσ' ἀπήντησε
Καλεῖται Ἰωάννης
Τοῦ Θάνου λέγεται υἱὸς
Καὶ τῆς ὠραίας Ἄννης.
Ἄμνάδος γάλα τὴν αὐγὴν
Μᾶς ἔφερεν ἐκεῖνος,
Ῥοδόχρους ἔχει παρειάς,
Εἶναι λευκὸς ὡς κρίνος.
Ὡ Παναγία σώτειρα,
Σὺ εἶσαι ἡ μνηστὴ του
Σὺ εἶσ' ἡ ἐρωμένη του
Καὶ πρὸ ἐτῶν γνωστὴ του :
Φεῦ! δι' αὐτὸ ἠσθένησε
Καὶ δίκην ἐλιχρύσου
Μαραίνειτ' ὁ μονάκριβος
Εἰς τὴν ἐνθύμησίν σου.
Μάτην τοῦ φέρω ἱατροῦς
Βοτάνας μάτην πίνει
Κρατῆρα πάθους φλογεροῦ
Εἰς στεναγμοὺς ἐκχύνει.
« Θάρρει πᾶν ὅτι ὁ Θεὸς
» Ἐξ ὕψους θέλει νὰ γενῆ,
» Κ' εἰς λάκκον τῶν λεόντων
» Δὲν ἐφαρμόζεται ποινή.
Τέρψιν ζωῆς διηνεκοῦς
Θά εὖρης ἐδῶ πέρα
Μ' ἓνα βουκόλον πένθερόν
Σ' ἐλεύθερον ἀέρα.

Δράμωμεν ἡδ' εἰς τοῦ βουνοῦ
Τὴν ῥάχιν, ἀηδόνων
Ἄσμα γλυκὺ ἀντιλαλεῖ
Σ' τὰ πέριξ τῶν δρυμῶνων.
Ἐκεῖν' ὁ Ἰωάννης μας
Ποῦ τόμμα του πρὶν κλείσῃ,
Ὅταν σὲ ἴδῃ κόρη μου
Εἴμ' εὐτυχῆς ἂν ζήσῃ.
Μεθ' ὥραν μίαν φθάσαντες
Μὲ θαυμασμὸν ἐκείνην
Ἰδὼν ὁ τάλας ἐραστῆς
Σκιρτᾷ ἀπὸ τὴν κλίνην.
Καὶ φίλημα ἀντήλλαξαν
Τὰ τρυφερά των χεῖλη
Ψυχὴ ὠμίλει πρὸς ψυχὴν
Ἡ γλῶσσα δὲν ὠμίλει.
ὦ! πόσα τότε δάκρυα
Καὶ στεναγμοὶ ἐξῆλθον
Ἄπὸ τὰ χεῖλη στεγανοὶ
Πάντες δ' ἀφοῦ συνῆλθον,
Γάμων ἀμέσως τελετὴ
Ἐψάλη κι' οὐρανία
Κατῆλθεν ἄνωθεν φωνὴ
Δι' ἀρχαγγέλων θεία,
Κ' ἠύλόγησε δύο πιστὰς
Τρυγόνας τοῦ δρυμῶνος
Ζωὴν προσδιορίσασα
Τερπνὴν μακροῦ αἰῶνος.

Παρῆλθον δ' οὕτω βάσανα,
Ἄπῆλθον φρικτοὶ στόνοι,
Ἄφοῦ δραπέται ἔφυγον
Τρεῖς τῆς ζωῆς των χρόνοι·
Τὰ στέφανα ἐφίλησαν
Γονεῖς, κ' αἱ βουκολίδες
Κατάλευκοι ἐχόρευον
Τῆς Ἰδῆς Νηρηίδες,
Κ' εὐδαίμονα ἠύχθησαν
Ζωὴν εἰς παραδείσους
Τῆς Ἰδῆς ἔνθα Ζέφυροι
Παίζουσι μὲ τοὺς ναρκίσσους,
Ἐνθα ὁ ἐλελίσφακος
Κι' ὁ θυμὸς μύρον χέει
Κ' εἰς τὰς κυψέλλας μελισσῶν
Εὐοσμὸν μέλι ῥέει.
Μακρὰν τῆς τύρβης πόλεων
Ὅπου οἱ λάβροι στεναγμοὶ,
Λυμαίνονται τοὺς δυστυχεῖς
Τὰ πάθη κ' οἱ ὀλοφυρμοί.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελ. 13	Στιχ. 7	ἀντί ἀθρώπων	γράφ. ἀθρώπων
» 44	» 41	» ἴγνη	» ἴγνη
» 21	» 8	» ἀζωνα	» ἀζονα
» 27	» 16	» σωτήρες	» φωστῆρες
» 28	» 10	» ζωῆς	» ψυχῆς

Λυπούμεθα μὴ λαβόντες ἐγκαίρως τὰς ἀγγελίας, ἵνα καταχωρίσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν φιλομούσων Συνδρομητῶν. †

$\sqrt{2} = 1$

2.
1 4

8 | 2,82
48 562 564
8 2
11600
11274
0 32600

Τιμάται ἡμίσεος ἀργυροῦ Μετζιτιά.

Εὑρίσκειται παρὰ τοῖς ἀδελφοῖς Δεπάστα, Βι-
βλιοπώλαις ἐν Γαλατῶ Κωνσταντινουπόλει.

SISMINGLIO